

Η γλαύκα των αποφοίτων

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Έδρα:
3^ο Σεπτεμβρίου 56,
104 33 Αθήνα,
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
Αριθμός 20/85
Πρωτοδικείο Αθηνών
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985
13504/85
ΑΦΜ 999753434

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Αγαπητά μας Μέλη και Φίλοι,

Κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η ζωντανή παρουσία, μια όμορφη συγκέντρωση, ή μια ζεστή παρέα είναι εφικτό να αντικατασταθούν ισότιμα από δίγες αράδες γραμμήμες στο χαρτί, με όση αγάπη κι αν γίνεται αυτό.

Όμως, αφού οι συνθήκες εξακολουθούν να είναι δύσκολες λόγω της πανδημίας, εμείς που λαχταράμε να σας νοιώσουμε κοντά, επικοινωνούμε μέσω από τη «Γλαύκα», που για μια ακόμα φορά γίνεται νοερά τόπος συνάντησης.

Καθώς θα διαβάζουμε τα κείμενα που περιλαμβάνει, ας αφήσουμε τη φαντασία μας να «ταξιδέψει» κι ας νομίσουμε έστω και λίγο ότι είμαστε όδοι μαζί, κάτι που ελπίζουμε πως γρήγορα θα γίνει πραγματικότητα. Ως τότε υπομονή και κουράγιο.

Θέδουμε ακόμη να στείδουμε θερμές ευχές σε όλα τα μέλη, τους φίλους και τις οικογένειές τους για τις Άγιες Μέρες του Πάσχα που έρχονται. Ας ονειρευόμαστε μια καλή αντάμωση.

Για το Δ.Σ. του Σ.Α.Γ.Μ.Α.
Η Πρόεδρος, Τούλα Πεκλάρη

Η εξαήμερη περιπέτεια του Αγγελή Αγγελάκη στην Αιγυπτιακή ύπαιθρο κατά την επανάσταση του 1919

ΜΕΡΟΣ Δ'

Παρουσίαση από τον Γιώργο Κοτζιά συζύγου της Ντίνας, μικρότερης κόρης του Αγγελή.

Μας υποδέχονται γαβγίσματα σκύλων* και δια μέσου των φωνών εισερχόμεθα μέσα εις ένα σπίτι. Ξυπνάει μία γυναίκα και κάνει τας παρατηρήσεις εις τον άνδρα της: "τι ώρα είναι αυτή που έρχεσαι, και πού ήσουν;" Αντιλαμβάνεται ότι δεν είναι μόνος του, και παύει προσωρινά* ανάβει την λάμπαν, και καταγίνεται

να μας κάνει καφέν. Εις το διάστημα αυτό αντιλαμβάνεται και την παρουσίαν μου και αναγνωρίζει ότι δεν είμαι από τους ομοθρήσκους της* και του βάζει τις φωνές: "πόθεν μου τον έφερες αυτόν τον νοσράν³⁴;" και άλλα πολλά.

Η συνέχεια στη σελ. 2

Κάνουμε έκκληση
στα μέλη μας
να ενισχύσουν το σύλλογο
με τις συνδρομές τους.

Αριθμός ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
Ε.Τ.Ε.
169/772259-17
IBAN
GR460110169000016977225917

Συνέχεια από το εξώφυλλο

Ο Αγγελής, το θύμα, υπομένει τα πάντα, και δια πολλών και ικετευτικών λόγων, δια να μην μας πάρουν χαμπάρι οι άνθρωποι της εξόμπα, την ψυχάζομεν. Είχον ήδη απαυδήσει την ζωήν μου, και του προτείνω να εύρη μέσον δια να φύγω δια την Σαλχίαν.

Μου υπόσχεται, και μου λέγει «όταν αναπαυθώμεν ολίγον και φάμε και κάτι, θα σε ντύσω καλά και θα καθαλικεύσωμε».

Ούτω και έγινε.

Αφού εφάγαμεν, εβγήκε δια να ετοιμάση τα ζώα, και επιστρέφοντας μου γυρίζει τα λόγια του και αρχίζει να μου λέγει άλλα* και με τα πολλά μου δίδει να καταλάβω ότι θέλει να πληρωθῆ δια τον κόπον του. Εγώ του λέγω ότι δεν έχω χρήματα, και όταν θα φθάσωμεν εις Σαλχίαν θα τον ευχαριστήσω. Αλλά αυτός δεν άκουγε τα λόγια μου, παρά μου προτείνει να του κάνω ένα πωλητήριο δια την γκαμούσαν μου, και ότι είχαν λάβει τα χρήματα προ τριών μηνών.

Του υπόσχομαι, του λέγω να γράψει ένα συμφωνητικόν, και το υπογράφω.

Από τα ανωτέρω κατάλαβα ότι και αυτός ήτον συνεταίρος της συμμορίας και αρχίζω πάλιν να ανησυχώ.

Ενώ ανυπομονώ δεν του λέγω να μην αργούμε* και αφού ετοιμάσθησαν τα γαϊδούρια και εφόρεσα γκελεμπιάν³⁵ και ταγίαν³⁶ δια να μοιάζω σαν Βεδουίνος, καθαλικεύομε και φεύγομεν δια Σαλχίαν. Εις τον δρόμον δεν είχαν κανένα φόβον, διότι δεν ήταν δυνατόν να με αναγνωρίση κανείς.

Εφθάσαμεν εις το χωρίον της Μανάτζας Κούμπρας³⁷.

Και άλλο μαχαίρι διαπερνά την καρδιάν μου. Εις τον δρόμον, και εις απόστασιν 50 μέτρων, βλέπω έναν Αράπη να φορά το παλτό μου. Κοιτάζω καλύτερον και αναγνωρίζω τον αρχηγόν όπου την προηγουμένην βραδιάν εβαστούσε την κουπούραν.

Μιλώ εις τον συνοδόν μου και του λέγω να τυλιχθῆ καλά δια να μην μας αναγνωρίσουν, και περνούμε από κοντά τους. Διότι δεν ήτον μόνος του, παρά ήταν μαζί με άλλους τρεις.

Εις αυτόν τον δρόμον δεν είχαν καμίαν άλλην εργασίαν παρά να περιμένουν δι' εμέ. Δια της βοήθειας του Θεού, περνώ από μπροστά τους και φθάνω εις Σαλχίαν όπου η ψυχία και η γαλήνη εβασίλευε,

δια της εκεί ευρισκομένης δυνάμεως του Αγγλικού Στρατού.

Ανταμώνω τους εκεί ευρισκομένους Έλληνας και τους διηγούμαι τα γεγονότα των έξι ημερών μου.

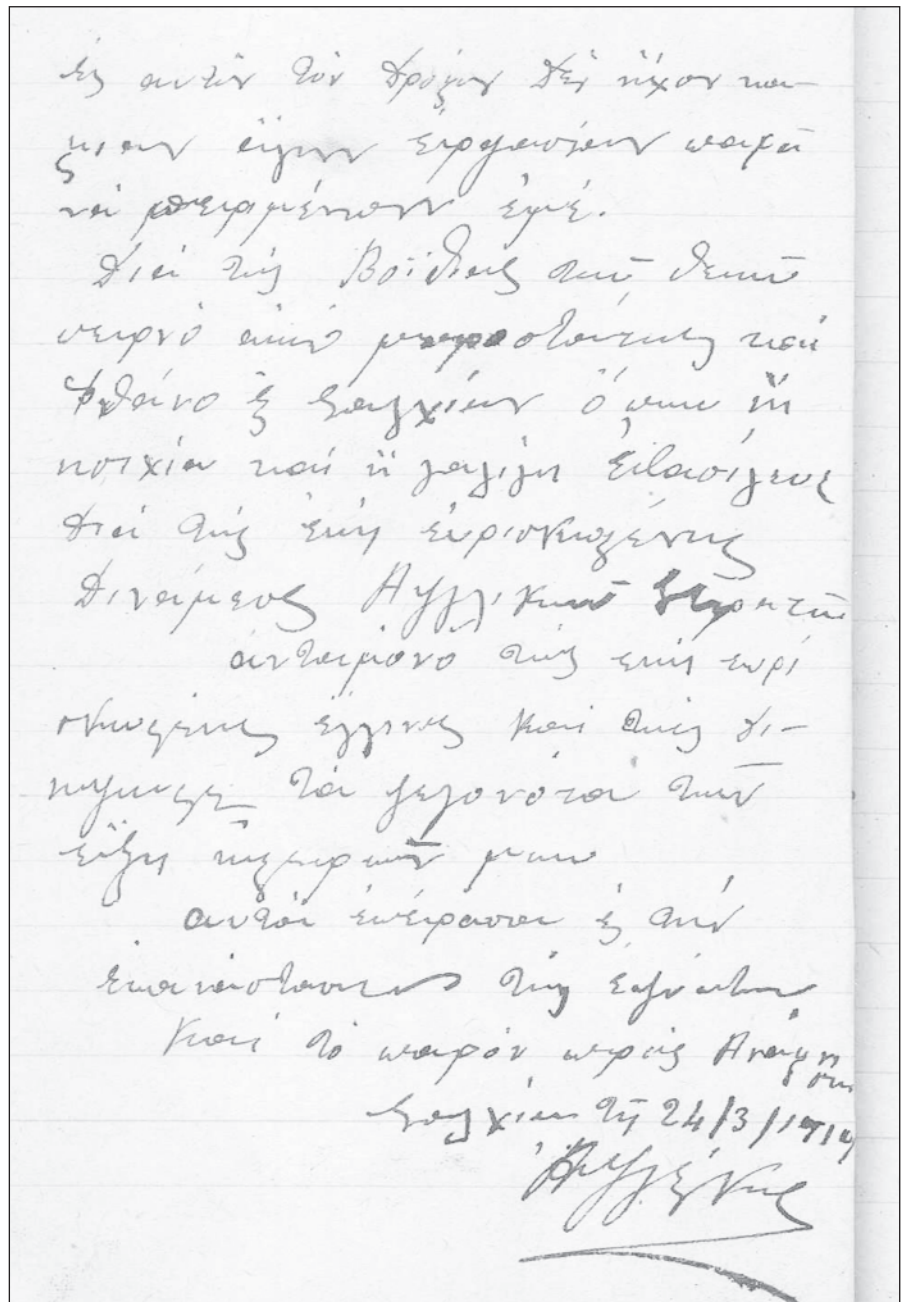
Αυτά επέρασα εις την επανάστασιν της Αιγύπτου.

Και το παρόν, προς ανάμνησιν.

Σαλχία τη 24/3/1919

Υπογραφή: Α. Αγγελάκης

Σελίδα 56 – η τελευταία στο σημειωματάριο

³⁴ νοσράνης, ο < αραβ. = χριστιανός.

³⁵ γκελεμπία, η = η κελεμπία < αραβ. ριχτό ένδυμα των Αράβων σαν ράσο.

³⁶ ταγία, η < αραβ. τακία = μικρό σκουφάκι που φορούν Αιγύπτιοι χωρικοί

³⁷ βλέπε τοποθεσία στο σκαρίφημα νοτιώς της Έζμπα επί Ελέσση Γκεζίρα

Η Κιβωτός μου (Μανσούρα-Αίγυπτος)

ΜΕΡΟΣ Ε΄

Μυθιστόρημα της Καλλιόπης Ι. Νακοπούλου, εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ, 1982

Είχε αρχίσει η σχολική χρονιά. Γέμισε η προσχολική τάξη. Σιγουριά για τον αριθμό των μαθητών. Άνθιζε ο Ελληνισμός στην Αίγυπτο. Πάνω από διακόσιες τόσες χιλιάδες. Ξεχειλίζουν οι τάξεις από τον παιδόκοσμο.

Καθισμένη στο γκαζόν η δασκαλίτσα, άκουε το μελισσολόι της να διηγείται τις καλοκαιρινές του εντυπώσεις.

- Εμείς πήγαμε στη θάλασσα, στην Αλεξάνδρεια.

- Κι εγώ πήγα στο Ρας ελ Μπαρ με τη μαμά και την αδερφούλα.

- Εγώ πήγα στη γιαγιά μου στο Πορτ Σάϊντ. Είδα τα μεγάλα βαπόρια που περνούσαν το κανάλι.

Ελάχιστοι ταξίδευαν τότε στην Ελλάδα. Ήταν οι προνομιούχοι. Ο κόσμος απολάμβανε τα θέρετρα που διάθετε η Αίγυπτος με τις ακρογιαλιές της. Και οι περισσότεροι δεν το κουνούσαν από την πόλη ή τα χωριά που κατοικούσαν. Και τι χωριά! Αραποχώρια. Δίχως νερό τρεχούμενο και φως, με μπόλικη μύγα, σκνίπες και κουνούπια, την εβδομη πληγή του Φαραώ, όπως τα λέγανε.

Ήταν αρχές του Οκτώβρη. Καμιά προειδοποίηση για το φθινόπωρο. Ζέστη καλοκαιριάτικη, καταγάλανος ο ουρανός. Τα μικρά κάθονταν κάτω από τα σκιερά δέντρα. Ένα αεράκι δρόσιζε τ' αναμμένα τους πρόσωπα. Αφού πρώτα χόρτασαν από φλυαρία με τις διηγήσεις τόνιζαν στο παιχνίδι. Είχαν παίξει με την καρδιά τους. Από μακριά φάνηκε μια μεγαλόσωμη κυρία, κρατώντας ένα αγοράκι από το χέρι. Πλησίασε τη δασκάλα:

- Είστε η δεσποινίς Χαρούλα;

- Μάλιστα.

- Σας φέρνω το γιο μου. Μόλις έρχομαι από τα γραφεία της Κοινότητας. Τον έγραψαν στην προσχολική. Ο άντρας μου διευθύνει ένα κτήμα. Μια ώρα με το αυτοκίνητο έξω από τη Μανσούρα. Θα τον στέλνομε κάθε πρωί με τον οδηγό, είναι της εμπιστοσύνης μας. Είναι μοναχόπαιδο και παρακαθεμένο. Ζει σαν αγρίμι. Εδώ με τα παιδάκια ίσως μερέψει.

Η δασκαλίτσα χαμογέλασε και καδεύοντας τον μικρό στο κεφάλι:

- Παιδάκια, έχομε έναν καινούργιο φίλο. Πώς σε λένε αγοράκι μου;

Ο μικρός τραβήχτηκε απότομα, την κοίταξε αγριεμένα:

- Δε σου λέω. Δε σ' αγαπώ. Θα φύγω. Κι έτρεξε προς τη μητέρα του.

Μια πάλη γίνηκε ανάμεσα γιου και μάνας. Τον πήγε ως τ' αυτοκίνητο. Βγήκε κι ο οδηγός, ο αράπης. Κάτι του υποσχέθηκαν. Τον ξανάφεραν:

- Θα μείνει, δεσποινίς, ο Μανωλάκης. Πηγαίνω να του φέρω πάστες. Θα κεράσω και τα παιδάκια.

Έφυγε. Ο μικρός έμπηξε τα κλάματα. Τσίριζε. Κυλίστηκε στο χώμα. Κλωτσούσε τον αέρα. Ζήτησε η δασκαλίτσα να τον ημερέψει. Τον σήκωσε. Προσπάθησε να τον κρατήσει. Καθώς του κράταε το χέρι σκύβει απότομα ο μικρός και της κόβει μια δαγκωματιά που της ξεκόλλησε τη σάρκα. Έχασε τον κόσμο από τον πόνο. Ο μικρός αποδεσμεύτηκε κι άρχισε να τρέχει ουρλιάζοντας. Τα παιδάκια αναστατώθηκαν. Κοίταζαν αποσβολωμένα το αίμα που έβαφε το άσπρο φόρεμα της Χαρούλας.

Με τον καιρό το τραύμα επουλώθηκε στη σάρκα. Έμεινε όμως ανεξίτηλο στις ψυχές των παιδιών. Μετά τριάντα χρόνια τ' αναζητούσε ο Τζωρτζής στο χέρι της δασκάλας.

Κάθε μέρα περίμεναν τη δασκαλίτσα στο γραφείο τους, καθηγητές και δάσκαλοι να τους διηγηθεί όλο και κάτι καινούργιο, γουστόζικο, που λέγαν και σκάρωναν τα ρογαλίδια της, όπως συνήθιζε να τ' αποκαλεί.

Γελούσαν με την καρδιά τους. Κάτεχε το μυστικό να διανθίζει το κάθε μικρογεγονός, έτσι που έπαιρνε άλλες διαστάσεις. Ήταν παραστατική. Το χαίρονταν οι συνάδελφοι.

- Έχετε κανένα καινούργιο ανέκδοτο, δεσποινίς; Τη ρωτούσαν και γελούσαν προκαταβολικά.

Ανάμεσά τους και παλιοί δάσκαλοί της, τώρα συνάδελφοι. Και οι δασκάλες φίλες

από παιδιά, στα ίδια θρανία αγόρια και κορίτσια.

Από ένα απλό δημοτικό σχολείο στο κέντρο της πόλης πάνω στο Νείλο, υψώθηκαν έπειτα αυτά τα Εκπαιδευτήρια. «Δημαία Σχολή» έγραφε τότε απ' έξω η πινακίδα. Κι αυτό δωρεά ενός Ηπειρώτη, του Δήμα. Κι ήρθε η σειρά μιας άλλης μεγάλης καρδιάς, του Γρηγορίου, που με τη δική του γενναιοδωρία έφτασε η Μανσούρα ν' αποκτήσει σχολεία που η φήμη τους ξεπέρασε τα στενά όρια της Αιγύπτου και που ξεπλώθηκε σ' ολόκληρη την Αφρική. Από παντού καταφάναν τα Ελληνόπουλα να μορφωθούν μια που είχε και οικοτροφείο. Στις αρχές μόνο γι' αγόρια. Αργότερα και για κορίτσια.

Μέσα σ' αυτό το κτηριακό συγκρότημα κινούνταν εκατοντάδες μαθητές.

Από τα τοσούτα της δασκαλίτσας ως τους γυμνασιόπαιδες.

Κι έτρεμε η ψυχή της Χαρούλας, στα διαλείμματα, μην πέσουν στα μικρά εκείνοι οι παίδαροι και τα λειώσουν, μέσα στην τρέλα του παιχνιδιού τους.

Μεταβάλλονταν σε κλώσσα σε κάτι τέτοιες ώρες. Παρ' όλ' αυτά, εκείνο που τη συγκινούσε ήταν η στοργή τους. Η φροντίδα. Είχε προσέξει ότι τ' αγόρια σκύβαν περισσότερο από τα κορίτσια πάνω σ' αυτά τα πλασματάκια και τα προστάτευαν. Τα κάθιζαν στα γόνατά τους, τους έλεγαν ιστορίες. Κι άνοιγαν να, κάτι μάτια τα μικρά, ν' ακούσουν.

- Το πιστεύετε, έλεγε στους συναδέλφους, ότι έχω περισσότερη εμπιστοσύνη στ' αγόρια να μου προσέξουν τα μικρά; Προχτές άφησα το Δημητράκη της Ε' Γυμνασίου στη θέση μου. Έπρεπε να δείτε με πόση απαλότητα στη φωνή τους διηγόταν ένα παραμύθι. Σε μια στιγμή ο Μάνος άρχισε να κλαίει. Είχε κατουρηθεί. Δεν τα 'χασε ο Δημητράκης. Το πήρε, το άλλαξε και την ώρα που γύριζα, τον είδα στη γούρνα να ξεπλένει το βρακάκι, με μια άνεση που θα τη ζήλευε ακόμη κι η πιο αφοσιωμένη μάνα. Αρχίζω να πιστεύω πως η στοργή δεν έχει φύλο. Ως τώρα νόμιζα πως είχαμε εμείς οι γυναί-

κες το προνόμιο. Τώρα διαπιστώνω ότι η ανδρική ψυχή κρύβει τους ίδιους θησαυρούς, αν όχι και περισσότερους.

- Αυτά να τους λέμε, για να το παίρνουν πάνω τους οι άντρες, πετάχτηκε η δασκάλα της ζωγραφικής. Είχε καεί από την ανδρική αδιαφορία.

- Έχει δίκιο η δεσποινίς Χαρούλα, είπε ο καθηγητής της Φυσικής. Ούτε η στοργή έχει φύλο ούτε το πνεύμα. Ζήτημα ιδιοσυγκρασίας και διαπαιδαγώγησης. Μπαίνουν στο αίμα μας οι φραγμοί, γίνονται βίωμα. Θυμάμαι τον πατέρα μου. Κρητικός με τα όλα του. Όταν ήμουν παιδί δε μ' άφηνε να κλάψω, δε μου επέτρεπε να συγκινούμαι: «Ντροπή, ντροπή, οι άντρες δεν κλαίνε. Δε συγκινούνται». Και τι κατάλαβε; Πέθανε ο πατέρας και δε μπόρεσα να ξεσπάσω, να κλάψω πάνω στο ξόδι του.

- Είναι βέβαιο ότι αιώνων αναστολές, παραμορφώνουν τη φύση, αλλοιώνουν το κύτταρο, συμπλήρωσε ο καθηγητής των Θρησκευτικών. Μήπως η μοίρα της γυναίκας με κείνα τα ταμπού, τις τροχοπέδες, λίγες ζημιές έχει υποστεί;

- Φοβήθηκαν οι άντρες το γυναικείο μυαλό, είπε η καθηγήτρια των Γαλλικών.

- Την πονηριά της θέλετε να πείτε, διέκοψε ο φιλόλογος. Σήμερα δίδασκα τη μάχη της Σαλαμίνας. Εντυπωσίασε τα παιδιά η πονηριά της Αρτεμισίας....

Χτύπησε το κουδούνι. Κόπηκε η συζήτηση.

- Το θέμα σπκώνει διάλογο. Θα συνεχίσουμε, είπε ο μαθηματικός που φαινόταν να σπάει πλάκα.

- Το μεσημέρι μετά το φαγητό στον κήπο, είπε ο φιλόλογος.

* * *

Κι ήταν εκείνες οι συγκεντρώσεις, αξέχαστες. Κάτω από τα δέντρα του κήπου στα αναπαυτικά παγκάκια, συγκεντρώνονταν και τα λέγαν. Πότε ζητώντας λίγη λιακάδα το χειμώνα και πότε τη δροσιά, όταν θύμωνε ο αιγυπτιώτικος ήλιος και τσουρούφλιζε τα πάντα γύρω.

Τρέχαν και τα παιδιά στα πόστα τους να ξαπλωθούν, να ηρεμήσουν, να παίξουν, να φωνάξουν, να εκτονωθούν, να ζεσταθούν οι σχέσεις, ν' ανάψουν νέα ειδύλλια.

Ένας-ένας καταφθάνανε και η παρέα των εκπαιδευτικών. Άλλοι να κλέψουν κανέναν υπνάκο, αν το σήκωνε η ώρα και άλλοι ν' αρχίσουν τη συζήτηση, τ' ανέκδοτα, τα καλαμπούρια. Πειράζονταν οι άντρες αναμεταξύ τους, χαμογελούσαν οι δασκάλες, κάνοντας πως δεν άκουαν, τάχα δεν καταλάβαιναν. Ανάβαν τα αίματα πολλές φορές. Δημιουργούνταν παρεξηγήσεις, κακιώματα. Γρήγορα όμως ξεσυνέφιαζε. Κι όλα αυτά μαζί στερώναν μια φιλία που άντεξε ανόθευτη στο πέρασμα του καιρού. Συνήθιζε να λέει ο φιλόλογος τέτοιες ώρες, που το είχαν μάθει και οι άλλοι κι όταν άρχιζε, το άρχιζαν κι αυτοί μαζί του και το συνέχιζαν πριν απ' αυτόν:

«Ουκ έστιν δήσαι αλλήλοις, πριν τους λεγομένους άλας αναλώσαι».

Και το ψωμί κι αλάτι, ήταν στην κυριολεξία, αφού δε χώριζαν ούτε στο μεσημεριανό φαγητό.

Συνεχίζεται

Η Ειρήνη Κοκκαλά με τα παιδάκια του νηπιαγωγείου.

Περασμένα μεγαλεία...

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ελληνική Κοινότητα **Αλεξανδρείας**

Ελληνική Κοινότητα **Αμπουκίρ**

Ελληνική Κοινότητα **Ασσιούτ**

Ελληνική Κοινότητα **Ασσουάν**

Ελληνική Κοινότητα **Βέγχα**

Ελληνική Κοινότητα **Δαμαγούρ**

Ελληνική Κοινότητα **Δαμιέττης**

Ελληνική Κοινότητα **Ζαγαζίκ**

Ελληνική Κοινότητα **Ζεϊτούν**

Ελληνική Κοινότητα **Ζίφτας**

Ελληνική Κοινότητα **Ιμπραμίας**

Ελληνική Κοινότητα **Ισμαπλίας**

Ελληνική Κοινότητα **Ηλιουπόλεως**

Ελληνική Κοινότητα **Καΐρου**

Ελληνική Κοινότητα **Καντάρας**

Ελληνική Κοινότητα **Καφρ ελ Ζαγιατ**

Ελληνική Κοινότητα **Καφρ ελ Νταουά**

Ελληνική Κοινότητα **Λούξορ**

Ελληνική Κοινότητα **Μανσούρας**

Ελληνική Κοινότητα **Μάρσα-Ματρούχ**

Ελληνική Κοινότητα **Μεχάλλας Κεμπί**

Ελληνική Κοινότητα **Μινέτ ελ Γκαμχ**

Ελληνική Κοινότητα **Μίνιας**

Ελληνική Κοινότητα **Μιτ Γαμρ**

Ελληνική Κοινότητα **Μπένι Σουέφ**

Ελληνική Κοινότητα **Ντεϊρούτ**

Ελληνική Κοινότητα **Πορτ-Σάιτ**

Ελληνική Κοινότητα **Ραμλίου**

Ελληνική Κοινότητα **Σίμπιν ελ Κομ**

Ελληνική Κοινότητα **Σουέζ**

Ελληνική Κοινότητα **Σοχάγκ**

Ελληνική Κοινότητα **Τάντας**

Ελληνική Κοινότητα **Φαγιούμ**

Ελληνική Κοινότητα **Φακούς**

Ελληνική Κοινότητα **Χελουάν**

Η δύναμη της προσωπικότητας

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

Διάλεξα αυτόν τον τίτλο για να μην κάνω διάκριση στο αρσενικό και στο θηλυκό φύλο.

Ο λόγος για την υπεροχή του αρσενικού φύλου έναντι του θηλυκού και το ερώτημα: «Πόσο αυτή η φήμη ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα;» Κρίνοντας αμερόληπτα, πιστεύω πως κάπως καθυστερημένα παρά τον εσκεμμένο παραγκωνισμό της σε όλους τους τομείς της ζωής, η γυναίκα έχει πραγματοποιήσει τεράστιες προόδους και πολλάκις έχει υπερφαλαγγίσει τα ανδρικά πρωτεία! Εκ προοιμίου σας πληροφορώ πως σε αυτό το άρθρο μου επιθυμώ να κάνω απλώς μία ιστορική μνεία των γυναικείων άθλων και τίποτε περισσότερο. Θέλω εν συντομία να κάνω ένα απέραντο εγκώμιο στη γυναίκα που αγωνίζεται εκτελώντας πολυσιδώνες το χρέος της προς την κοινωνία.

Κι ενώ οι Καρυάτιδες, οι ωραίες των Αθηνών, είχαν στην Ακρόπολη τόσο προβεβλημένη θέση, στην Αρχαία Ελλάδα, οι γυναίκες κατείχαν κατώτερη κοινωνική θέση από τους άνδρες και οι Αθηναίοι φιλόσοφοι, με εξαίρεση τον Πλάτωνα, πίστευαν πως οι γυναίκες είχαν πτωχότερο νου. Όμως στην Ελληνική Ιστορία, η **Ελένη**, η **Σαπφώ**, η **Ασπασία** του Περικλή και άλλες γυναίκες που θα αναφέρω πιο κάτω, έγραψαν ιστορία. Η Σαπφώ ιδιαίτερα, ήταν ατέλειωτα γοητευτική και μυστηριώδης με όσα έγραφε για τον έρωτα, το σώμα, τα γηρατειά, αφού τον 7ο αιώνα π.Χ. ήταν γνωστή απλώς ως ποιήτρια, όπως και ο Όμηρος ως ποιητής, χωρίς αναφορά στα ονόματά τους. Βέβαια οι Αρχαίοι μας πρόγονοι που εφηύραν τη δημοκρατία είχαν αποκλείσει τις γυναίκες από τη δημοκρατική διαδικασία.

Αλλά και στη σύγχρονη ιστορία μας, ακόμη και στα πιο εξελιγμένα Ευρωπαϊκά κράτη, η γυναίκα απέκτησε δικαίωμα ψήφου πολύ αργά, μετά από σκληρούς αγώνες και θυσίες.

Η **Σαπφώ** λοιπόν ήταν η εξαίρεση. Ο Πλάτων, την αποκάλεσε 10^η Μούσα και το έργο της ήταν καταχωρημένο σε

παπύρους στη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας.

Μια άλλη ανεξάντλητη πηγή γυναικείας αρετής είναι οι αρχαίες μας τραγωδίες, οι οποίες βρίθουν περιπτώσεων με γυναίκες ηρωίδες, αρχέτυπα του έρωτα, της θυσίας, της δύναμης και της γνώσης. Οι ερμηνείες των τραγικών μας τονίζουν ιδιαίτερω την τραγικότητα της γυναίκας.

Π.χ. η Ηλέκτρα: Το όνομά της δεν προέρχεται από το ήλεκτρο που λάμπει, αλλά από το α το στερητικό και το λέκτρο που σημαίνει κρεβάτι. Σηματοδοτεί τις συγκρούσεις και τις πιέσεις που υφίσταται βουτηγμένη στο πένθος. Ζει χωρίς να ζει, ταγμένη στην εκδίκηση. Αντιμάχεται τη μητέρα της Κλυταιμνήστρα. Μισεί τον πατέρα της που θυσίασε την αδελφή της Ιφιγένεια. Προσδοκά τη βοήθεια του Ορέστη, με πνεύμα θυσίας μέχρι θανάτου.

Αντιγόνη: Η ηρωίδα των μαθητικών μας χρόνων. Υπόδειγμα αυταπάρνησης και αντίστασης στην εξουσία του Κρέοντα, που ήθελε να αφήσει άταφο τον Πολυνείκη.

Άλκηστις: Διαχρονικό σύμβολο συζυγικής αγάπης και αφοσίωσης, προσφέρθηκε να πεθάνει στη θέση του συζύγου της Άδμητου. Ο Ηρακλής την επαναφέρει από τον Άδη. Πρόκειται για την αγάπη που καταλύει τη δύναμη του Άδη.

Αριάδνη: Θυγατέρα του Μίνωα και της Πασιφάης. Η αγνή που ερωτεύθηκε τον Θησέα στην εξόντωση του Μινώταυρου, δίνοντάς του τον μίτο για να βρει διέξοδο στον δαιδαλώδη λαβύρινθο.

Ωραία Ελένη: Έχουμε δύο στοιχεία με τη θέληση των θεών, της Αφροδίτης συγκεκριμένα που έταξε στον Πάρη την Ελένη. Πρόκειται, λοιπόν, για την απιστία της Ελένης και τη δύναμη του κάλλους. Ο Όμηρος πουθενά δεν περιγράφει την ομορφιά της Ελένης, παρά μόνον όταν ηλικιωμένοι θεατές, στις Σκαιές Πύλες, παρακολουθούν τη μονομαχία Πάρη-Μενέλαου και σχολιάζουν την ομορφιά της. Ο Όμηρος πουθενά δεν κατακρίνει την Ελένη για την πράξη της.

Άλλη γυναίκα που διέπρεψε την εποχή των Πτολεμαίων, την ελληνιστική περίο-

δο, είναι η **Κλεοπάτρα**. Από τα πλέον ιστορικά πρόσωπα. Υπήρξε η τελευταία βασίλισσα της Πτολεμαϊκής Αιγύπτου. Χαρακτηριστική εκπρόσωπος της πολιτικής διπλωματίας και της θελκτικής γοητείας, αφού έπλεξε στη σαγήνη της άνδρες ισχυρούς όπως τον Καίσαρα, τον Μάρκο Αντώνιο και επιχείρησε να δολοφονήσει και τον Οκταβιανό, ο οποίος αντιστάθηκε, αλλιώς δεν γνωρίζουμε πώς θα εξελίσσεται ο κόσμος, σε ενάντια περίπτωση.

Σημαντικότερο δείγμα της αριστείας του γυναικείου φύλου αποτελεί η αποφασιστικότητα, η γενναιοφροσύνη, η επιστημοσύνη, η ευθύνη προς την κοινωνία των γυναικών εκπροσώπων της Θέμιδος, στην πρόσφατη δίκη της Χρυσής Αυγής, της οποίας η ετυμηγορία χαρακτηρίστηκε διεθνώς ως εφάμιλλη της πολύκροτης δίκης της Νυρεμβέργης.

Ως προς τη μητέρα του δολοφονηθέντος Παύλου Φύσσα, για άλλη μια φορά επισημαίνονται οι μητρικές αρετές της καρτερικότητας, της δύναμης και της αντοχής που επιδεικνύει αυτή η εμβληματική μάνα στον μαρτυρικό θάνατο του παιδιού της και την εξέλιξη της δίκης των δολοφόνων.

Βεβαίως, στην εποχή μας έχει θεσπιστεί η ισότητα των φύλων, την οποία πρέπει να περιφρουρεί η πολιτεία κι εμείς οι μεμονωμένοι πολίτες με απόλυτο σεβασμό. Πρέπει να συμπεριφερόμαστε στη γυναίκα με ευγένεια, χωρίς περιστροφές, πονηρές επινοήσεις και ψυχολογικό εξαναγκασμό, φαινόμενα από τα οποία κατακλύζεται η καθημερινότητά μας. Πρόκειται για ένα τεράστιο κοινωνικό κεφάλαιο που χρήζει βαθιάς μελέτης και ανάλυσης, χωρίς αμφιλεγόμενες λύσεις. Πρέπει τα συναισθήματά μας να διέπονται από λογική, πραότητα, δικαιοσύνη και αλληλεγγύη, έτσι ώστε το άρμα του Πλάτωνα με τα δύο διαφορετικά άλογα, το ένα ατίθασο και το άλλο πειθήνιο, να χαλιναγωγούν το άρμα και να ισορροπούν την πορεία μας. Γενικώς, θεωρώ έχει επέλθει ο χρόνος να εξαλειφθεί η

καθιερωθείσα φήμη από τους άνδρες προφανώς υπεροχής του ανδρός και η προαιώνια υποθετική αδυναμία της γυναίκας. Ας θεωρήσουμε ότι «εκ γυνής ερρύνει τα κρείττω» και όχι τα φαύλα. Το κάθε άτομο αναδεικνύεται με τις αρετές του, τη σωφροσύνη του και τον δυναμισμό του. Δεν υπάρχει πλέον ισχυρό ή ασθενές φύλο.

Αυτή είναι η αδιαμφισβήτητη διαπίστωση, στην οποία δεν πρέπει να εθελουφλούμε, διότι ως επιστέγασμα όλων η

γυναίκα, ως μάνα είναι ανυπέρβλητη, ως επιστήμων ρηξικέλευθη, ως πολιτικός ειλικρινής, ως δικαστής άτεγκτη, ως ιατρός αφοσιωμένη, ως αθλήτρια δυναμική, ως μαθήτρια υπέρτερη και έπεται συνέχεια αρίστων επιδόσεών της.

Τέλος, εις επίρρωσιν και εμπέδωσιν όλων αυτών στη σύγχρονη εποχή μας, δεν μπορού να μην αναφέρω τιμητικά την **Ελένη Γλύκατζη-Αρβελέρ**, αυτή τη θαυμάσια Ελληνίδα Δέσποινα, Κυρία εκλεκτή του Πνεύματος με τους εκατό επίζη-

λους τίτλους που της απένειμαν οι Γάλλοι: Πρύτανης της Σορβόνης, Πρόεδρος του Πολιτιστικού Κέντρου Ζωρζ Πομπιντού, Πρύτανης της Ακαδημίας του Παρισιού, ξεχωριστή βυζαντινολόγος και κάτοχος διεθνών ακαδημαϊκών διακρίσεων.

Απεδείχθη γνήσια εκπρόσωπος του γυναικείου φύλου, με διεθνή προβολή και ακτινοβολία, καύχημα της κοινωνίας μας, ασύγκριτη και μοναδική, συνδεδεμένη με το καλό και τη φρόνηση που εκφράζουν αγάπη.

Αποσπάσματα από τη διδακτορική διατριβή της Δρος Π. Παπαδημητρίου με τίτλο: «Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΚΙΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ» 1860-1940

Οι εκπαιδευτικοί προσανατολισμοί της ΕΚΜ

Η κατεύθυνση της εκπαίδευσης ήταν αναμφισβήτητη, κλασική. Η προσθήκη εμπορικών μαθημάτων στην Ε' τάξη, την «Α' Γυμνασίου», κατά το 1890-91, δείχνει κάποιο ενδιαφέρον για εφοδιασμό των μαθητών με πρακτικές γνώσεις. Δεν έχουμε επαρκή στοιχεία για να ερμηνεύσουμε αυτή την ενέργεια. Επισημαίνουμε, όμως, τη μικρή διάρκεια αυτής της μεταρρυθμιστικής προσπάθειας. Άλλωστε, η ταχύτητα στη λήψη και εκτέλεση αποφάσεων είναι ένα από τα χαρακτηριστικά της εκπαιδευτικής πολιτικής της ΕΚΜ, μια τακτική που θα συναντήσουμε και στις επόμενες δεκαετίες.

Στα τέλη του 1901 ο Υποπρόξενος **Α. Σακτούρης**, του οποίου πρώτο μέλημα ήταν «η εξέταση του κατά τινα τρόπον λειτουργούσε το Σχολείο της υπό τον Έλεγχον της Κυβερνήσεως διατελούσης Ελληνικής Κοινότητας», διαπίστωσε ότι το Αρρεναγωγείο και το Ελληνικό Σχολείο δεν απέδιδαν τα προσδοκώμενα αποτελέσματα, γιατί είχαν κλασικό προσανατολισμό και στόχευαν στην προετοιμασία των νέων για ανώτερη μόρφωση. Θεώρησε τα μειονεκτήματα του συστήματος αυτού «ολέθρια», αφού «τα τέκνα του λαού εξέρχονται εις την πάλην του βίου αγνοούντα και αυτήν την μητρικήν των γλώσσαν». Πρότεινε, λοιπόν, την ίδρυση Αστικής Σχολής στη Μανσούρα, με πρότυπο ανάλογες

σχολές στην υπόδουλη Ελλάδα, όπου βάση των σπουδών ήταν «η σπουδή της καθαρευούσης Νεοελληνικής και η εκμάθησις των στοιχειωδών και πρακτικών εκείνων γνώσεων των έχει ανάγκην ο άνθρωπος εν τω καθημερινώ βίω, δια της εκμαθήσεως πρακτικών μαθηματικών, στοιχείων φυσικής, χημείας, ιστορίας, εμπορικής γεωγραφίας κτλ», ενώ παράλληλα οι μαθητές μορφώνονταν «Εθνικώτατα και Ελληνοπρεπέστατα» και μπορούσαν «να εξακολουθήσωσι σπουδὰς κλασικάς». Υποδείκνυε, επίσης, την ίδρυση Νηπιαγωγείου, όχι μόνο γιατί υπήρχε μεγάλος αριθμός νηπίων, αλλά και για να τροφοδοτείται από τους μαθητές του η Αστική Σχολή. Οι συστάσεις αυτές δεν πραγματοποιήθηκαν, λόγω οικονομικής δυσπραγίας, όπως δηλώνει ο ίδιος ο Υποπρόξενος.

Τα επόμενα χρόνια η ανόρθωση της ΕΚΜ και η επικείμενη λειτουργία της Δημιαίας Σχολής γέννησαν πάλι προβληματισμούς. Σε συνεδρίαση της ΔΕ το 1903, συζητήθηκε πρόταση ενός δραστήριου μέλους της και εξεχόντος παροίκου, καθώς και έγγραφη σύσταση του Υποπρόξενου σχετικά με μετατροπή του σχολείου σε «Αστική Σχολή» με πρακτικό προσανατολισμό και ίδρυση δευτεροβάθμιας Εμπορικής Σχολής. Έτσι, θα περιοριζόταν η κλασική εκπαίδευση και θα αυξάνονταν

οι ώρες διδασκαλίας ξένων γλωσσών. Συγκεκριμένα, ο Υποπρόξενος υποστήριξε ότι έπρεπε να ιδρυθεί: «1) Νηπιαγωγείον 2) Αστική Σχολή Αρρένων 3) Συμπληρωσις του υπάρχοντος προτύπου Παρθεναγωγείου και 4) Μία ανωτάτη τάξις εν η επί εν έτος θα διδάσκονται αποκλειστικώς γαλλικήν, αγγλικήν και αραβικήν και στοιχεία εμπορίου και διπλογραφίας ου μόνον οι απόφοιτοι της Αστικής Σχολής αλλά και έτεροι νέοι έχοντες τα αυτά προσόντα». Και κατέληγε τονίζοντας ότι αυτό είναι «το εκπαιδευτικόν σύστημα το προσαρμόζον εις τας ανάγκας και τα συνθήκας της εν Μανσούρα Ελληνικής παροικίας...» και ότι «καθήκον έχομεν να μεταρρυθμίσωμεν τα Σχολεία ημών συμφώνως προς τας ανάγκας του λαού και της σημερινής εποχής...».

Η πρωτοποριακή αυτή πρόταση δε βρήκε αρκετούς υποστηρικτές στη ΔΕ, η οποία θεώρησε ότι με την υποβάθμιση της κλασικής εκπαίδευσης θα ελαττωνόταν η διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας, «για την οποία, κυρίως, υπήρχε το σχολείο». επισημαίνουμε ότι το επιχείρημα δεν αφορούσε στην έλλειψη χρησιμότητας των εμπορικών μαθημάτων, αλλά στο ότι πρώτρευ η διδασκαλία – «διάδοση» της ελληνικής γλώσσας. Με τη γνώμη αυτή συντάχθηκε η πλειοψηφία της ΔΕ, η οποία επιφυλάχθηκε να αποφανθεί εκ νέου,

όταν θα βελτιώνονταν τα οικονομικά της. Ο Υποπρόξενος μερικούς μήνες αργότερα έθεσε ξανά το ζήτημα σε γενική συνέλευση της ΕΚΜ, τονίζοντας ότι έπρεπε επειγόντως να μεταρρυθμιστεί το πρόγραμμα, γιατί η εκπαίδευση των παιδιών της παροικίας, ήταν «*ήκιστα προσάγουσα προς τας ανάγκας αυτής και προς τους σημερινούς κοινωνικούς όρους*», ενώ «*δια της Αστικής και Εμπορικής Σχολής τα τέκνα των Ελλήνων θα τυγχάνουσι μορφώσεως μη απαιτούσης πλέον την φοίτησιν εις ξένας σχολάς και θα ευρίσκουσιν εις χείρας πόρον ζωής και βιοποριστικόν επάγγελμα*». Η γενική συνέλευση δέχθηκε καταρχάς – και είναι αξιοσημείωτο αυτό – ότι τα παιδιά της παροικίας είχαν ανάγκη «*μεθοδικότερης*» και «*πρακτικότερης*» διδασκαλίας και άφησε να μελετήσει το ζήτημα η Κοινοτική Επιτροπή. Όμως, η ΔΕ δεν τόλμησε να ανατρέψει την κρατούσα κατάσταση. Από τις μεταρρυθμιστικές προτάσεις του Υποπρόξενου επέλεξε να πραγματοποιήσει εκείνες που δεν έρχονταν σε αντίθεση με το ισχύον καθεστώς της κλασικής εκπαίδευσης, δηλαδή την ολοκλήρωση του Παρθενωγαγείου (εξέλιξη που είχε ήδη δρομολογηθεί) και την εγκαθίδρυση νηπιακής εκπαίδευσης. Επιπλέον, αναζήτησε ενημερωμένο σχετικά με τις «*νέες μεθόδους*» Ελληνοδιδασκαλο, με προφανή σκοπό να ενισχυθεί το κύρος της δευτεροβάθμιας κλασικής εκπαίδευσης. Το κύρος του Υποπρόξενου και η αποδεδειγμένη εκτίμηση που έτρεφε προς το πρόσωπό του η ΕΚΜ – που τον ανακήρυξε Μ. Ευεργέτη της – δεν ήταν αρκετά, ώστε να γίνουν αποδεκτά αιτήματα που ξεπερνούσαν τα όρια της εποχής και δεν εμπνέονταν από την αίγλη της κλασικής εκπαίδευσης. Ο ίδιος ο **Α. Σακτούρης** σημειώνει

σχετικά πως του είχε κάνει εντύπωση ότι δεν υπήρχαν εμπορικά και πρακτικά ελληνικά εκπαιδευτήρια και, επειδή θεώρησε ότι έπρεπε να ληφθεί πρόνοια και για την εμπορική μόρφωση των Ελλήνων μαθητών, εισηγήθηκε μεταρρύθμιση του σχολικού προγράμματος. Θα περίμενε κανείς, ότι η εκπαίδευση σε μια παροικία με πολλούς εμπόρους, θα παραχωρούσε την προτεραιότητα σε πρακτικής φύσεως μαθήματα. Όμως, παρέμενε βασικά γλωσσική-φιλολογική. Τα αίτια μιας τέτοιας τακτικής – εκτός από την προσήλωση «*εις τα κλασικά*» – μπορούμε να τα αναζητήσουμε αφενός στο ότι την εποχή εκείνη κυριαρχούσε η αντίληψη πως τα απαραίτητα για το εμπόριο μαθαίνονται καλύτερα στην πράξη και αφετέρου στο ότι υπήρχε μια τάση τα νέα στελέχη των επιχειρήσεων να προσλαμβάνονται μέσα από τα οικογενειακά δίκτυα και να εκπαιδεύονται επί τόπου. Άλλωστε, το ιδανικό του αυτοδημιούργητου Έλληνα επικρατούσε σε μια κοινωνία προσανατολισμένη προς την επιτυχία, όπου όλο το οικογενειακό και κοινωνικό περιβάλλον υπενθύμιζε την επιτυχία των προγόνων, αποτέλεσμα σκληρής εργασίας αλλά και του «*δαίμονιού*» τους. Το σχολείο ήταν τμήμα και φορέας αυτής της ιδεολογίας. Οπωσδήποτε, οι προσπάθειες για εισαγωγή εμπορικής εκπαίδευσης και οι χρονολογίες που εκδηλώθηκαν θα πρέπει να εκτιμηθούν σε συνάρτηση με την επιρροή που δέχθηκαν η ΕΚΜ από την ΕΚΑ και από τη λειτουργία Εμπορικών Σχολών στην Ελλάδα. Κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα, εμπορικά μαθήματα είχαν εισαχθεί σε τάξεις της Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στα σχολεία της ΕΚΑ. Στη συνέχεια δημιουργήθηκε ξεχωριστό εμπορικό τμήμα. Άλλη πηγή

επιρροής αποτέλεσε η ίδρυση ιδιωτικής Εμπορικής Σχολής στο Κάιρο το 1901. Επιπλέον, εμπορικά μαθήματα είχαν εισαχθεί στα σχολεία των Φρερ πριν από το 1897, ενώ από το 1901 οι Ιησουίτες είχαν ιδρύσει ξεχωριστό εμπορικό τμήμα. Στην Ελλάδα από τα τελευταία χρόνια του 19ου αι. είναι εμφανές ένα αυξημένο ενδιαφέρον για την εμπορική εκπαίδευση. Από το 1900 είχαν ιδρυθεί δημόσιες εμπορικές σχολές και το 1903 είχε ψηφισθεί ο νόμος περί «*Συστάσεως Εμπορικών Σχολών*». Στον ιδιωτικό τομέα τη σημαντικότερη πρωτοβουλία είχε ο **Ο. Α. Ρουσόπουλος**, από το 1894 λειτουργούσε με ικανοποιητικά αποτελέσματα η «*Βιομηχανική και Εμπορική Ακαδημία*» του. Από την πρώτη αυτή περίοδο, λοιπόν, αρχίζει η διεκκυστική ανάμεσα στην κλασική εκπαίδευση και την εκπαίδευση με πρακτικότερο προσανατολισμό, μια διεκκυστική που θα διαρκέσει όλο το χρονικό διάστημα από το 1860 ως το 1940. Η ΕΚΜ θα συνεχίσει να προβληματίζεται σχετικά με τον κατάλληλο συνδυασμό τους, ώστε αφενός να ενισχύεται το κύρος της και να εξασφαλίζεται η σύνδεση με τη φαντασιακή Ελλάδα και αφετέρου να παρέχονται εφόδια στα παιδιά της παρουσίας, για να ανταγωνίζονται αποτελεσματικότερα τους άλλους ξένους και να προσαρμόζονται καλύτερα στους όρους του πλουραλιστικού περιβάλλοντος. Στην επόμενη περίοδο (1904-1926) θα αναλυθεί μια ακόμη απόπειρα εισαγωγής εμπορικών κατά τη μεταρρυθμιστική προσπάθεια του 1913-1917. Η χρυσή τομή θα επινοηθεί, τελικά, στην Γ' περίοδο (1926-1940), όταν οι περιστάσεις θα πιέζουν για εκπαιδευτικές αλλαγές.

Συνεχίζεται

1 φωτογραφία 1000 λέξεις

Ρας Ελ Μπαρ μια βαρκάδα του Συλλόγου (4/8/1963) στον Νείλο.

Από αριστερά: Δήμητρα Γιαννακούλη, Νίκος Παπαλουκάς, Τάκης Κώσταλος, Ευάγγελος Σιφινιώτης, Χριστοδούλου (Επιμελητής), από πίσω ο Ντίνος εγγονός του γυμναστή μας Παντελίδη, Γιάννης Σακλάνης.

Κάτω από δεξιά: Μαριάννα Κερασίτου, Πάτρα Αντωνίου και Νίτσα Κωστάλου, (γυρισμένη η αδερφή του Τάκη).

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ:

www.mansouraglafka.gr

ΠΕΝΘΗ

Βαθεία είναι η λύπη μας για την απώλεια αγαπημένων μελών και φίλων:

Μ. Σμυρνιούδη στις 17 Ιανουαρίου (απόφοιτος 1955)

Μ. Περσελή στις 13 Μαρτίου (απόφοιτος 1967)

Ο σύλλογος προσφέρει στη μνήμη τους 100 ευρώ στην Πρόνοια.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΤΟΥΛΑ ΧΑΡΙΤΟΥ-ΠΕΚΛΑΡΗ
panagpek@gmail.com

Η γλαύκα
των αποφοίτων

ΤΑ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΤΟΥΣ.

Η ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΗΣ ΓΛΑΥΚΑΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Προσφορές

- € 50 στη μνήμη Γεωργίου Ανδριώτη.
- € 100 στη μνήμη της Γεωργίας (Ντουντού) Πατσατζή-Ξένιου, από το γιο της Νικόλα, τη νύφη Νία και τα εγγόνια Στέφανο και Εύα.
- € 50 από SANICO για την πρόνοια.
- € 100 Σαμασαρέλου Ευανθία για την πρόνοια.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τούλα Χαρίτου-Πεκλάρη (Πρόεδρος-Ταμία)
τηλ.: 210 8625842 κιν.: 6977 897764

Λιλικά Νικολοπούλου
(Αντιπρόεδρος -Γεν. Γραμματέας)
τηλ.: 210 6745832 κιν.: 6972723194

Τζόνυ Χριστοφίδης (Βοηθός Ταμία)
κιν.: 6976597978

Σούλα Παπαδοπούλου (Σύμβουλος)
κιν.: 6973982282

Καίτη Αστρά (Σύμβουλος)
τηλ.: 210 6849957 κιν.: 6979 757001